μένουν ὅλοι κάποιον,μιά γυναῖκα συγγενισσά τους πού τούς ὑποσχέθηκε πώς θαρθῆ τή νύχτα. Οἱ ὧρες ὅμως περνοῦν καὶ κανεὶς δὲν ἔρχεται. Ἡ ἀνησυχία τους κάθε στιγμή μεγαλώνει. Φαίνεται πώς ὅλοι κάτι περιμένουν μά κι' αὐτοὶ δὲ ξέρουν τί. Τὸ παράθυρο τῆς σάλλας πού βλέπει στό μεγάλο περβόλι εἶν' ἀνοιχτό. Ἀκοῦνε κάποιο κρότο καὶ νομίζοντας πώς εἶναι κείνη πού περιμέναν τρέχουν ὅλοι —ἐξόν ἀπ' τόν παποῦ— στό παράθυρο. Κάτι μπῆκε ἀπ' τήν πόρτα τοῦ κήπου... θά εἶν' αὐτή χωρίς ἄλλο. Μά τά σκυλλιά δὲ γαυγίζουν. Περίεργο, τ' ἀηδόνια σιώπασαν, οἱ κύκνοι δὲ κουνιοῦνται πιά. Μὰ ποιός εἶναι λοιπόν ; Ὁ γέρω— παποῦς ὅλο καὶ ρωτάει. Εἶναι τυφλός κι' ὅμως βλέπει πάντα, κάτι βλέπει γύρω του μὲ τά μάτια τῆς ψυχῆς του καὶ ροβᾶται. Ἄξαφνα ἀκούγεται σά σκάψιμο ἐπίμονο ρυθμικό στό περβόλι. Φρίκη τούς πιάνει ὅλους. Μά δέν εἶναι τίποτα· θά εἶναι ὁ περιβολάρης χωρίς ἄλλο. Κάποιος ἀνεβαίνει τή σκάλα... κ' ὕστερα ἡσυχία. Φωνάζουν τήν ὑπηρέτρα νά τή ρωτήσουν κ' ἡ πόρτα ἀνοίγει, καὶ δὲ θέλει νά ξανακλείση πιά, κάτι βρίσκεται ἀνάμεσα. Ὁ φόβος τοῦ Παποῦ ὅλο καὶ μεγαλώνει. Τώρα νομίζει πώς ἔσβυσε ἡ λάμπα, ὕστερα πώς ἀκούει βήματα, πιά ἔπειτα πώς κάποιος κάθησε σιμα του στό τραπέζι. Ἀλλοίμονο, εἶναι πιό κοντά αὐτός στό θάνατο καὶ μέσ' τή μαύρη νύχτα πού τόν σκεπάζει βλέπει καλύτερα ἀπ' τούς ἄλλους. Σέ λίγο ἐνῶ ὁλονῶν τίς ψυχές ἔχει σκεπάσει ἡ ἀγωνία, ὁ τρόμος, μπαίνει ἡ καλόγρια — νοσοκόμα καὶ σταυροκοπιέται. Ὁ Παρείσακτος θρονιάστηκε στή διπλανή κάμαρα. Τρέχουν ὅλοι μὲ λυγμοὺς ἀφίνωντας τό γέρω Παποῦ μονάχο του νά φωνάζη θλιβερά... «Ποῦ μ' ἀφίνετε μόνο ; Ποῦ μ' ἀφίνετε μόνο;».

*

Εἶν' ἀδύνατο νά φανταστῆ κανείς τή φρίκη πού καταφέρνει νά σκορπίση στό μικρό αὐτό δραματάκι ὁ Μαίτερλινγκ. Νομίζεις ὅσο τό ἔργο ξετυλίγεται πώς βλέπεις τό μαῦρο θάνατο νά περνάη μ' ἀργά βήματα τό περβόλι τοῦ ἔρημου σπιτιοῦ, νά κάθεται λίγο σέ μιά μεριά γιά νά σκάψη τό λάκκο κ' ὕστερα πάλι μὲ τό ἡσυχο καὶ μεγαλόπρεπο περπάτημά του ν' ἀνεβαίνη τή σκάλα, νά μπαίνη μέσ' τή σάλλα κι' ἀφοῦ σταθῆ κομμάτι κοντά στόν παποῦ νά ξαναμπαίνη μὲ τό ἴδιο πάντα βῆμα στή κάμαρα τῆς ἄρρωστης γιά νά σταθῆ καὶ νά ξαποστάση. Κι' κίστάνεται κανείς ὅλη τήν ἀγωνία ὅλη τή φρίκη τοῦ μαύρου ἐπισκέπτη νά τοῦ βαραίνει τήν καρδιά καὶ νοιώθει ὅλο τό βάρος, ὅλη τήν αἴσθηση τοῦ θανάτου πού θάρθη πάντα μιά μέρα νά τοῦ ξεσκίση ἕνα κομμάτι τῆς ζωῆς του, ἤ νά τοῦ τήν πάρη ὁλόκληρη.

*

Τώρα εἶναι ζήτημα ἂν ἕνα τέτοιο ἔργο μπορεῖ νά παιχτῆ σέ θέατρο. Κι' ἂν παίζεται, ἐξάπαντος ὅμως ὄχι σέ καλοκαιρινό πού οἱ διάφορες φωνές καὶ τά νταβατούρια συντροφεύουν πάντα τήν παράσταση. Σέ χειμωνιάτικο ἴσως μὲ τό σχετικό σκότος καὶ μὲ τή λαμπίτσα μόνο μὲ τό πράσινο ἀμπαζούρ στή σκηνή κάτι μποροῦσε νά γίνη. Μά θέλει καὶ ἠθοποιούς πού σέ κάθε τους λέξη νά σκορποῦν τή φρίκη. Θέλει καὶ θεατές βυθοὺς που νά κρατοῦν καὶ τήν ἀναπνοή τους. Ἀκόμα χρειάζεται ἡ μετάφραση νά εἶναι πιστό ξεσήκωμα τοῦ κειμένου γιατί ἐκεῖ κ' οἱ λέξες εἶναι μετρημένες. Μά καὶ ντύσιμο χρειάζεται κατάλληλο κι' ἄλλα πολλά πού οὔτε βέβαια μποροῦσαν νά γείνουν στήν πρόχειρη παράσταση τοῦ Βαριετέ.

Ὁ κ. Μουστάκας ὅμως πού ἔπαιξε τό γέρω-Παποῦ εἶταν ἀρκετά καλός, καὶ καλύτερος πολύ θά καταφέρη νά γίνη ἄν τοῦ ξανατύχει περίστασι νά ξαναπαίξη σ' ἔργο τοῦ Μαίτερλιγκ.

Λ. ΣΙΓΑΝΟΣ

ΒΑΡΒΑΡΟΠΑΖΑΡΟ

(Στή στήλη αὐτή θά κρεμάμε κάθε βδομάδα, σάν κεφάλια ληστῶν, ὅλες τίς ἀσυνταξίες κι ἀνορθογραφίες πού βρίσκουνται σέ καθαρευουσάνικα βιβλία. Συνεργάτες τῆς στήλης αὐτῆς θέναι ὅλ' οἱ ἀναγνῶστες μας, ἀρκεῖ μοναχά πλάϊ στό βαρβαρισμό πού θά μᾶς στέλνουνε νά σημειώνουν τόνομα τοῦ βιβλίου καὶ τόν ἀριθμό τῆς σελίδας πού βρίσκεται).

Ἕνας βαρβαρισμός τοῦ Χατζιδάκη. Ὁ Χατζιδάκις στό γράμμα του πρός τά Εὐρωπαϊκά Πανεπιστήμια γιά τά Βουργάρικα κακουργήματα, πού μυρίζει Δασκαλισμό ἀνυπόφορο, γράφει μέσα σέ ἄλλα καὶ τή φράση «ἀνθρώπων κτεινομένων» Πρέπει νά παρατηρήσουμε στό σοφό καθηγητή πώς ρῆμα κτείνομαι στήν ἀρχαία Ἑλληνική εἶναι ἄγνωστο. Μόνον ὁ παρατατικός ἐκτεινόμην ἀπαντάει σπάνια στό Θουκυδίδη (Γ', 81). Ὅλα τά παιδιά τοῦ σκολειοῦ τό ξέρουνε πιά πώς παθητικό τοῦ κτείνω εἶναι τό θνῄσκω ὑπό τινος. Καλά μεταξύ μας τί λέμε καὶ τί γράφουμε. Μά σάν εἶναι νά μᾶς διαβάσουνε καὶ ξένοι,καλό εἶναι νά προσέχουμε καὶ λιγάκι.

ΒΑΡΒΑΡΟΣ

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

—Τό Μίχα δέν τόν πιάσανε ὡς τήν ὥρα, οὔτ' ἐκεῖνον ἤ ἐκείνους πού κρεμάσανε τόν μπακάλη στό Κολωνάκι.

—Ἐδῶ, παρατήρησε κάποιος, πιάνουνε μόνο ὅσους πάνε μοναχοί τους καὶ παραδίνουντκι στήν Ἀστυνομία. Κι ὅμως ἀρκετά ξοδιάζει κάθε χρόνο τό Κράτος γιά νά...μήν ἔχει δημόσια ἀσφάλεια.

— Νά συνέλθει ἡ Βουλή ἀμέσως..... προτείνει κάποιος ἀγαθός συμπολίτης μας ζαλισμένος ἀπό τίς Βουργάρικες θηριωδίες.

—Νά συνέλθει ἡ Βουλή καὶ τί νά κάμη ; Μήπως τόσες φορές, ὕστερ' ἀπό τό 97, δὲ συνῆλθε καὶ δέν ἀπῆλθε μή κάνοντας τίποτ' ἄλλο παρά μεγαλώνοντας τήν περίφημη τρύπα τοῦ νερου ;

—Εὐτυχισμένοι ὅσοι καρτεροῦν ἀκόμα γιατριά ἀπό τέτια Βουλή. Μιάζουνε μὲ τούς ἄρρωστους πού ἀπελπισμένοι ἀπό τήν ἐπιστήμη καταφεύγουνε στούς Κομπογιαννίτες.

—Ἡ «Ἀκρόπολη» ἄνοιξε στήλη γιά τήν κοινή γνώμη προσκαλνώντας τόν κάθε κάθε ἀναγνώστη της νά πεῖ τή γνώμη του γιά τήν κατάσταση.

—Καὶ οἱ γνῶμες τῆς στέλνουνται μὲ τό σωρό. Κάθε Ρωμιός καὶ μὲ τή γνώμη του.

—Κι αὐτό εἶναι τό μεγάλο τό κακό, ποῦχουμε καθένας καὶ τή γνώμη του. Ἄν τύχαινε νἄχαμε ὅλοι μας μιά γνώμη, βέβαια δὲ θά φτάναμε στά σημερνά χάλια.

—Ἡ Α. Μ ἔφυγε τήν περασμένη Δευτέρα γιά τήν Εὐρώπη. Στό σιδερ. σταθμό ρώτησε τόν κ. Σπουζέ· «Κύριε Ὑπουργέ, δὲ θά κάμετε καὶ σεῖς κανένα ταξιδάκι ;» καὶ τόν κ. Μερκούρη· «Μπᾶ ! κ. Δήμαρχε, ἀκόμα ἐδῶ; κ' ἐγώ σᾶς ἐνόμιζα στήν Εὐρώπη!»

—Κι ὅλοενα ἔρχουνται πρόσφυγες ἀπό τήν Ἀχίαλο κι ἀπό τάλλα Βουργάρικα λυκοχώρια !

—Στό περασμένο φύλλο του ὁ «Monde Hellenique» γράφοντας ἀρκετά κολακευτικά γιά τό βραβεμένο «Ἀρραβωνιάρι» μας, λέει καὶ τάκόλουθα :

—«Αὐτό τό νέο δημοτικό θά συμπληρώσει τό χάσμα πού εἶταν πολύ αἰσθητό στή Ρωμαϊκή ἐκπαίδευση. Γιά τοῦτο, ἀκόμα μιά φορά, ὁ Νουμᾶς θά ἔχει δικαίωμα στήν εὐγνωμοσύνη τῶ γονιῶν, στήν ἐχτίμηση τῶ μορφωμένων· σ' ὅποια σκολή κι ἄν ἀνήκουν, καὶ στή συντρομή τοῦ λαοῦ. Καθώς εἶπε κι ὁ μεγάλος ἐπαναστάτης Δαντών : Ὕστερ' ἀπό τό ψωμί, ἡ ἀνατροφή εἶναι ἡ πρώτη ἀνάγκη τοῦ λαοῦ».

Ο ΙΔΙΟΣ

ΦΟΝΟΠΑΖΑΡΟ

Ἀπό Πέμπτη σέ Πέμπτη.

Ὑπουργός Ἐσωτερικῶν ὁ Ν. Καλογερόπουλος

Σκοτωμοί. Ἀθήνα 2. Ἐπαρχίες . 5.

Λαβωμοί. Ἀθήνα 5, Πειραιάς 6. Ἐπαρχίες 8.

Κλεψιές. Ἀθήνα 6, Πειραιάς 8.

Ἀπαγωγές. Ἐπαρχίες 2.

Ο ΦΟΝΟΓΡΑΦΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

—κ. Παρασκηνίτη. Οἱ «Λύκοι» τοῦ κ. Ἀσπρέα διαβάσαμε πώς εἶναι ἔργο ἐθνικό καὶ δέν τοῦ ταιριάζει καθόλου ὁ τίτλος «Οἱ Μασκαραλύκοι» πού τούς δίνεις. Ὅσο γιά τό ἄλλο, ἔχεις δίκιο. Ἡ «Κατοχή» τοῦ Βώκου γέννησε τήν Ἔξωση τοῦ Ὄθωνα καὶ οἱ «Ἀρβανιτομακεδόνες» τοῦ Τανάγρα τούς «Λύκους». Ἡ ἁμαρτία λοιπό στούς δυό πρώτους πού μᾶς φορτώσανε στή ράχη μας τίς τέτιες ἐθνικές ἐλαφροτραγωδίες. Μᾶς ἄρεσε καὶ τάλλο σου χωρατό, πώς ὁ κ. Λέων τόσο σοβαρά πεζάρει γιά Ὄθωνας πού λίγο ἀκόμα καὶ θά μᾶς ζητήσει νάν τοῦ δώσουμε... τό θρόνο του ! —κ. Σωκρ. Στ. Μικρ. Πολης Λάβαμε τή συντρομή τοῦ 1905 καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμε.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἔντοκοι καταθέσεις

Ἡ Ἐθνική Τράπεζα δέχεται ἐντόκους καταθέσεις εἰς τραπεζικά γραμμάτια καὶ εἰς χρυσόν, ἤτοι εἰς φράγκα καὶ λίρας στερλίνας ἀποδοτέας εἰς ὡρισμένην προθεσμίαν ἤ διαρκεῖς Αἱ εἰς χρυσόν καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν πληρώνονται εἰς τό αὐτό νόμισμα εἰς ὃ ἐγένετο ἡ κατάθεσις· εἰς χρυσόν ἤ δι' ἐπιταγῆς ὄψεως (chégue) ἐπί τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ ἐπιταγήν τοῦ ὁμολογιούχου.

Τό κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν πληρώνονται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τῇ αἰτήσει τοῦ καταθέτοντος ἐν τοῖς Ὑποκαταστήμασι τῆς Τραπέζης, ἐν Κερκύρᾳ Κεφαλληνίᾳ καὶ Ζακύνθῳ διά τῶν ὑποκαταστημάτων τῆς Ἰονικῆς Τραπέζης.

Τόκοι τῶν καταθέσεων

1	1)2	ταῖς	0)0	κατ'	ἔτος	διά καταθ.	6 μηνῶν
2		»	0)0	»	»	»	1 ἔτους
3	1)2	»	0)0	»	»	»	2 ἐτῶν
2		»	0)0	»	»	»	4 ἐτῶν
4		»	0)0	»	»		5 ἐτῶν

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἀναλογίαν τοῦ καταθέτου ὀνομαστικαί ἤ ἀνώνυμοι.

LE MONDE HELLÉNIQUE

Journal français bi-hebdomadaire

Directer : *S. Pappas*

Bureaux 2 rue des Philhellènes